

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΑΡΙΤΗΣΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΩ 12 ΜΗΝΩΝ
'Απὸ τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου
'Εσωτερικοῦ δρ. 8.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Γραφεῖα «'Αναπλάσεως» καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου ὁδὸς Φιλάρδα, ἀριθ. 5, πλάνσιον τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἵπὲρ τῶν διδασκάλων καὶ τῶν καθηγητῶν. — 'Αποστολικὸν κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη. Φύσει ὁ ἄνθρωπος ζητεῖ τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν — Αἱ ἀρχαί, ἥτοι αἱ κύριαι διδασκαλίαι, ἐφ' ὧν τὸ κανονικὸν δικαίον τῆς Ὁρθοδόξου 'Απολικῆς 'Εκκλησίας στηρίζεται, ὑπὸ Δημ. Ζωμπολίδου. — Παύλου Ζανὲ τὰ τελικὰ αἴτια, κατὰ μετάφρασιν Νικ. Ι. Γαλανοῦ. — Τὸ διήγημα τῆς «'Αναπλάσεως» (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) ἡ πραγματικὴ ζωὴ, κατὰ μετάφρασιν Κρυσταλλίης Δασκαλοπούλου. — 'Απόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. — Κήρυγμα τῆς «'Αναπλάσεως».

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

Εἰς τὴν σύγχρονον τάσιν πρὸς καλλιτέρευσιν τῆς κατωτέρας καὶ τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως ἐλπίζω, ὅτι οἱ ἀρμόδιοι θὰ δώσωσι τὴν ἀπαιτουμένην προσοχὴν εἰς θεμελιώδη τινὰ ὅρον, ἔνευ τοῦ ὁποίου πᾶσα ἄλλη πρόνοιā τῶν κανὼν ἀποτέλεσμα ἕξιον λόγου δὲν θέλει εὐνηθῇ νὰ δώσῃ.

Βεβαίως ὁ ὑπάλληλος τοῦ Κράτους δὲν δικαιούται ν' ἀπαιτῇ ἀπ' αὐτοῦ προστασίας παραλόγους καὶ εὐκολίας ἀδυνάτους, ὀφείλει δὲ νὰ συμμετέχῃ ἀγωγύστως γενικῶν καὶ ἀπαραιτήτων στενοχωριῶν. Ἀλλὰ τὸ Κράτος εἶνε ὑπέχρεων νὰ παράσχῃ πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους του ὅλην ἐκείνην τὴν προστασίαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν, ἥτις τῷ εἶνε δυνατὴ, καὶ ἥτις ἔχει τὸ πλεονέκτημα, ὅτι περισσότερον ἀπὸ τοὺς προστατευομένους ὑπαλλήλους θὰ ὠφελήσῃ τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον.

Τοιαύτη προστασία εἰς τοὺς ἐλληνοδιδασκάτους, τοὺς σχολάρχας, τοὺς καθηγητὰς Γυμνασίων, πρέπει νὰ δοθῇ διὰ νόμου προστατευόντος αὐτοὺς ἀπὸ αὐθαριέτων καύσεων καὶ μεταθέσεων καὶ παρέχοντος ἀσφάλειαν καὶ μονιμότητα ἀνάλογον πρὸς ἐκείνην, ἥτις ἐπετεύχθη ἤδη ὑπὲρ τῶν δημοδιδασκάλων. Ἐθρηνήσαμεν ὅλοι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὸ παρὰ τὴν Ἀνδρῶν τρομερὴν ναυάγιον καὶ ἐπρίξαμεν εἰς

τὰς λεπτομερείας πνιγμῶν τραγικωτάτων νομίζω ἐν τούτοις, ὅτι τὰ συντελούμενα παρ' ἡμῖν κατὰ πάντα Αὐγουστον καὶ Σεπτέμβριον, εἰς βάρος τῶν διδασκαλικῶν καὶ καθηγητικῶν κύκλων, ἐνέχουσιν ἀταραχήτητα ἰσως καὶ ἀθόρυβον, ἀλλὰ σπαρακτικώτερα δυστυχήματα, εἰς τὰ ὁποῖα μετ' ἀνοξιοπαθούτων ἀτόμων καὶ συντριβομένων οἰκογενειῶν συγκαταστρέφεται ὅχι μόνον τὸ παρὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλλον τῆς κοινωνίας ἡμῶν καὶ τοῦ Κράτους.

Ἀπαιτούμεν ἀπὸ τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς καθηγητὰς μας νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν μόρφωσιν νέας γενεᾶς ἐχούσης συνείδησιν ὅλων αὐτῆς τῶν καθηκόντων καὶ τῶν εὐθυνῶν. Ἀλλ' ὁ θέλων νὰ ἀποκτήσῃ λαμπρὸν κήπον ὀφείλει νὰ στεγασθῇ ἐν αὐτῷ τὸν κηπουρὸν, καὶ ὅχι νὰ τὸν κόμῃ νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν θὰ τῷ δειχθῇ ἡ θύρα. Ὁμοίως καὶ ὁ διδάσκαλος ἄλλως θὰ ἐργασθῇ, ὅταν γνωρίζῃ ὅτι εἶνε ἀσφαλὴς ὁ ἄρτος τῆς οἰκογενείας του, καὶ ἄλλως ὅταν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἴστω δὲ καὶ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, φοβῇται νὰ τοῦ προβάλλῃ τὸ φάσμα τῆς πείνης, καὶ ἐντεῦθεν ὀλόκληρος καταδαπανᾶται εἰς τὸ ν' ἀποφύγῃ τὴν θανατηφόρον προσέγγισιν αὐτοῦ.

Ἀμφιβάλλω ἂν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχωσι δύο διδάσκαλοι καὶ καθηγηταί, οἱ ὁποῖοι νὰ δύνανται νὰ σωθῶσι διὰ μόνης τῆς συνηγορίας τῆς εὐδοκίμου ὑπηρεσίας των. Δὲν εἶνε καθηγητὴς ἀνίκανος, ὅστις νὰ μὴ πιστεύῃ ὅτι ἡμπορεῖ νὰ διορισθῇ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πρωτεύουσῃ, ἀρκεῖ νὰ διαθέσῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένην κομματικὴν δύναμιν· δὲν ὑπάρχει δὲ πάλιν καὶ ἄξιος καθηγητής, θυιάμενος νὰ πιστεύῃ ἐαυτὸν ἀτρελῇ, ὅταν ἡ Ἡρωδιάς τοῦ κόμματος ἀπαιτήσῃ ἐπὶ πίνοντι τὴν κεφαλὴν του.

Ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους ὅχι μόνον πολυμαθέστεροι καὶ διδακτικώτεροι δὲν φροντίζουσι νὰ γείνωσιν οἱ ἐπιτετραχημένοι τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων μας καὶ τῶν ἀδελφῶν μας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἥθικόν των δυσκολεύονται νὰ διαφυλάξωσιν ἀνεπηρέαστον καὶ ἀλύμαντον. Ἀφοῦ ἡ τύχῃ αὐτῶν καὶ τῆς οἰκογενείας των ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς κομματικῆς των θέσεως, ἥτις δύναται νὰ τοὺς ἐπιβάλῃ ἢ νὰ τοὺς ἐκμηδενίσῃ ὅλους

ανεξαρτήτως της αξίας ή της αναξιοτήτος των, ή προσοχή των βλάπτεται να στραφεί εις την επίτευξιν της υποστηρίξεως των ισχυρών, και υπέρ αυτής διαθέτουν τον χρόνον εν ηδύνατο να χρησιμοποιήσωσιν εις μελέτας· επί πλέον δε, όπως αποκτήσωσιν την θέσιν ή διατηρηθώσιν εν αυτή, κάμνουσιν, τι έχομεν ο Φόβος εν τῷ ὁμάνυμῳ δράματι τοῦ Γκαίτε διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς Μοργαρίτας· πωλοῦσι δηλαδὴ τὴν ψυχὴν των εἰς τὴν πολιτικὴν δὲ ἐκεῖνος τὴν ἐπώλησεν εἰς τὸν Σατανᾶν. Καὶ μὴ κακοφάνῃ εἰς τινὰ, ὅτι παραθέτω τὴν πολιτικὴν πορὰ τὸν Σατανᾶν, διότι αὐτὸς μᾶλλον θὰ ἦτο δικαιότερον νὰ θεωρήσῃ ἐαυτὸν προβεβλημένον· καθόσον ὅσα ἐν ἡμέραις διορισμῶν, παύσεω καὶ μεταθέσεων διδασκαλικῶν καὶ καθηγητικῶν τελοῦνται παρ' ἡμῖν, δὲν θὰ τὰ κατέρωθονον συνεργοῦμεναι οὐδὲ λεγεώνας διαβόλων.

Ἐὰν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας περιορίζονται καὶ πάλιν καθιγγῆται καὶ διδάσκαλοι φιλομαθεῖς καὶ φιλότιμοι καὶ χρηστοί, ἐργαζέμενοι καρτερικῶς καὶ εὐσυνειδήτως εἰς εὖορκον εκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός των, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἡθικῆς τῶν ἐλλήνων φύσεως, ἥτις ἐπιδεικνύει ἐνίοτε, καὶ ἐν μέρει τῶν δυσμενεστάτων θρῶν, θαυμαστὰ πρότυπα ἡθικῆς ἀντοχῆς καὶ ζωτικότητος. Ἐν τούτοις εἶνε ἀξιοθρήνητον καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὸ ὅτι τὸ Κράτος λειτουργεῖ ὅχι ὡς προστατῆς ἀλλ' ὡς ἐχθρὸς καὶ διώκτης τῶν τοιούτων χαρακτήρων, θυσιάζον αὐτοὺς πολλὰς καὶ ὑπὲρ τῶν ἀνικάνων, τὸ δὲ χεῖριστον, καὶ ὑπὲρ τῶν φαύλων, φαύλων δὲ πασιγνώτων καὶ μεμρτημένων.

Ἐπιτεῖθεν οἱ μὲν φαῦλοι φυλότεροι καθίστανται, οἱ δὲ καλοὶ εὐτυχεῖς εἶνε, ὅταν κατορθώσωσι νὰ διατηρηθῶσιν ἐν τῇ ὑπερηφάνῳ ὅχι μὲ πλῆρη ἀκεραιότητα, ἀλλὰ μὲ ὀλιγώτερον, κατὰ τὸ δυνατόν, ἀκρωτηριασμόν τοῦ ἡθικοῦ των, καὶ μὲ συντήρησιν περισσοτέρων, κατὰ τὸ ἐφικτόν, λειψάνων τῆς συνειδήσεώς των. Ἀλλ' ὑπὸ τοιούτους θρῶς, ὅταν οὕτως ἀναγκάζωμεν τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς καθηγητὰς νὰ ζῶσι, πῶς δυνάμεθα νὰ περιμένωμεν ἀπ' αὐτῶν μέγα τι καὶ γενναῖον ἐν τῇ μορφώσει τῆς μαθητιώσεως νεολαίας καὶ πρὸς κατίσχυσιν ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῆς εὐγενῶν ἀρχῶν καὶ ἀγνῶν ἰδανικῶν;

Θὰ εἴπῃ τις, ὅτι ὁ χριστιανὸς διδάσκαλος καὶ καθηγητὴς θὰ ἐκτελέσῃ εὐσυνειδήτως τὸ καθήκον του, ἔστω καὶ ἂν τὸν περιμένῃ ἀπὸ πᾶσαν στιγμὴν παύσις καὶ οἰαδήποτε ἀγνομοσύνη;

Ἄς ἐπιτραπῇ εἰς ἐμὲ νὰ ἀντιτάξω, ὅτι εἰς τὸν καθημερινὸν τῆς ζωῆς ἀγῶνα, διὰ νὰ μὴ νικηθῇ τις ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὴν ὀλοσχερὴν στέρησιν τῶν ἀναγκαίων πρὸς συντήρησιν, ἀπαιτεῖται ἀνωτέρα εὐψυχία ἀπὸ ἐκείνην, ἥτις χρειάζεται, ὅπως ἐν κολλησμῷ θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ παραδώσῃ ἐν βραχεὶ μαρτυρίῳ εἰς ἀποκοπὴν τὴν κεφαλὴν του. Καὶ δέχομαι μὲν, ὅτι ὁ τέλειος χριστιανὸς δύναται τὰ πάντα νὰ κατορθώσῃ· ἀλλ' ὅταν εὐρισκώμεθα εἰς περιέχον, τὸ ὅποιον δὲν διακρίνεται δι' ὑπερβολὴν πίστεως καὶ αὐταπαρνήσεως, διὰ τί νὰ ἀπαυτῶμεν ἀπὸ τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς καθηγητὰς πλῆρη ὑπακοὴν εἰς τὰ κελεύσματα τῆς ἐντολῆς τῆς

αὐτοθυσίας, ἀφοῦ μάλιστα δυνάμεθα νὰ θεραπεύσωμεν ἅλως τὸ πρῶγμα, οὕτως ὥστε καὶ αὐτοὶ νὰ μὴ θυσιάζωνται, καὶ ἡμεῖς νὰ μὴ ἐμμεθα οἱ στραγγαλισταὶ καὶ οἱ καταστροφεῖς των;

Καὶ ἡ θεραπεία κεῖται εἰς τὸ νὰ ψηφισθῇ καὶ ὑπὲρ αὐτῶν νόμος ἀνάλογος πρὸς τὸν ἐξασφαλίσαντα ἤδη τοὺς δημοδιδασκάλους καὶ θέσαντα αὐτοὺς, ἐξω τῆς βουλευτικῆς αὐθαιρέσιος καὶ τῆς κομματικῆς ἀνάγκης, ἥτις κάμνει τοὺς ὑπουργοὺς ἐκτελεστὰς ἀδικιών, τῶν ὁποίων τὸ ἐγκληματικὸν οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἀρνοῦνται, παρηγοροῦμενοι μόνον ἐκ τοῦ ὅτι ἔκοντες ὑπέκυψαν, ὅπως περιώσωσι κυδέρνησιν πολλὰς πολέμουμένην. Ἀφοῦ τοῦ ὑπουργοῦ διορίζοντος, παύοντος καὶ μεταθέτοντος, αἱ κομματικαὶ ἀνάγκαι καθιστῶσιν ἀπαραίτητον τὴν ἀδικίαν, τὸ σύστημα τοῦτο δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως, διότι τὰ Κράτη δὲν στηρίζονται δι' ἐγκλημάτων, ἀνάγκη δὲ πᾶσα ν' ἀφαιρεθῇ ἡ δικαιοδοσία αὐτῇ ἀπὸ τοῦ ὑπουργοῦ, ὅπως μετὰ τῶν βουλευτικῶν καὶ κομματικῶν ἐπιδράσεων ἐκλίπῃσι καὶ τὰ ὀλβία αὐτῶν ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει ἀποτελέσματα. Ἐὰν ἐν τῇ μέσῃ ἐκπαιδεύσει γείνῃ, ὅτι καὶ ἐν τῇ δημοτικῇ, δὲν θὰ περιρρηθῶσι μόνον οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ καθιγγῆται διὰ τῆς ἀσφαλείας, ἥτις θὰ τοὺς περιχαράκῃ εἰς τὰς θέσεις των καὶ θὰ τοῖς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπιδοθῶσιν ὀλοφύχως εἰς εὐσυνειδήτην εκπλήρωσιν τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς των, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ κατὰ καιροὺς ὑπουργοὶ καὶ βουλευταὶ θὰ εὐρωσι τὴν ἡσυχίαν των καὶ θὰ δυνήθωσι νὰ φροντίσωσι δι' ὑψηλότερα καὶ γενικώτερα πράγματα, διότι θὰ παύσωσι τόσαι εἰς αὐτοὺς προσωπικαὶ παρενοχλήσεις, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ὁποίων πᾶσα κυβέρνησις ζητεῖ μὲν νὰ στηριχθῇ διὰ τῆς ἀδικίας, ἀλλὰ δὲν βραδύνει νὰ πέσῃ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀνομιμάτων τῆς.

Τοιούτον νόμον τὰ πάντα συνιστῶσι καὶ ἐπιβάλλουσιν, ὅχι δὲ φιλόπατρις καὶ φιλόανθρωπος μόνον, ἀλλὰ καὶ συνετὴ κυβέρνησις θὰ εἶνε ἐκείνη, ἥτις θὰ διέθετεν ὅλην τῆς τῆς δύνειμι πρὸς ψήφισιν αὐτοῦ.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

ΦΥΣΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΖΗΤΕΙ ΤΗΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΖΩΗΝ

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί·

Ὁ μέγας διδάσκαλος τῶν ἐθνῶν, ὁ οὐρανοδόμων Παῦλος, γράφων πρὸς τοὺς ἐν Κ-ρίνῳ Χριστιανούς προτρέπει αὐτοὺς, καθὼς καὶ πάντας τοὺς Χριστιανούς καὶ πάντας ἡμᾶς, νὰ γίνωμεν μιμηταὶ αὐτοῦ, νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸ παράδειγμά του, καθὼς καὶ αὐτός, ἐν ᾧ ἦτο ὁμοιος μὲ ἡμᾶς ἄνθρωπος, ἡκολούθησε τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· *«Μιμηταί μου, ἔλεγε, γίνεσθε, καθὼς καὶ ἡμεῖς ἠκολούθησαμεν»*. (1) Ἐν δὲ τῇ

(1) Δ', Κορινθ. ια'. 1.

πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῇ αὐτοῦ, ἐν τῇ περικοπῇ, ἡ ὁποία ἀναγινώσκειται τὴν προσεχῇ Κυριακὴν μετὰ τὴν ὕψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, λέγει πῶς αὐτὸς συνεκέντρωσεν ἐν ἐαυτῷ ὅλους τοὺς ἱεροὺς χαρακτῆρας τῆς ἀνιοτάτης ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· *«Χριστῷ, εἶπε, συνεσταύρωμαι»* (ᾧ οὐκ ἔτι ἐγώ, ἔφη δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός). (1)

Ἡ ἔνεκα τῆς ἀδιδασκίας τῶν θείων ἀληθειῶν ἐπικρατοῦσα παχυλοτάτη θρησκευτικὴ ἀμάθεια μᾶς κάμνει νὰ θεωρῶμεν ἐπιζήμιον εἰς τὰ ὕλικά μας συμφέροντα, δύσκολον καὶ ἀδύνατον τὴν ἐκτέλεσιν τῶν εὐαγγελικῶν παραγγελμάτων, ἀκούοντες δὲ μάλιστα οἱ πολλοὶ τὸ *«συνεσταύρωμαι»* τοῦ Παύλου καὶ τὸ *«οὐκ ἔτι ἐγώ, ἔφη δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός»* νὰ τραπῶσιν εἰς τὴν οὐχὶ πολλὴ ἀγνοστον εἰς ἡμᾶς ἄτακτον καὶ ἀνέτητον φυγὴν.

Πέρσει κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν φίλος μου καὶ ἀδελφὸς ἀγαπητὸς ἀναγνούς τὸ *«Εὐαγγελικὸν κήρυγμά μου ἐν τῇ «Ἀναπαλάσει», εἰς τὸ «Ὅστις θέλει δοῦναι τὸν ἑαυτόν μου ἑλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀρᾶτω τὸν σταυρόν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι»* (2) τοῦ Κυρίου, μοι ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκεiάν του, καὶ ἐπειδὴ ἔγραφον περὶ αὐταπαρνήσεως, προσέθηκέν αὐτῇ *«ἀπαρνησάσθω σου εἰς πολλὰ μελίστωμένῃ»* ἐλῆτσα παρὰ τοῦ εἰρημένου φίλου ἐξηγήσεις, ἐὰν δηλονότι ἐθεώρει τὸ ἐν τῇ ἀρᾷ ἐκείνῳ μελίστωμα τῆς αὐταπαρνήσεως ἐξωτερικόν, ὡς εἶνε τὸ τῆς κινήσεως καὶ τῶν ἄλλων δυσπότων καταποτίων, καὶ πληρέστατα συνεφωνήσαμεν ὅτι τὸ μελίστωμα, ἡ οὐρανία ἡδύτης τῆς αὐταπαρνήσεως ἐγκρατεῖ ἐν τῇ οὐσίᾳ καὶ τῇ φύσει αὐτῆς, δὲν εἶνε ἐξωτερικὸν περιβάλλωμα, εἶνε ἐσωτερικὴ ιδιότης αὐτῆς, διότι οὐδεὶς ποτε δύναται, μὴ ἔχων αὐταπαρνήσιν, νὰ αἰσθανθῇ γλυκεῖαν πνευματικὴν ἡδονὴν καὶ διαρκὴ εὐχαρίστησιν εἰς τὴν ζωὴν του, οὐδὲ νὰ ᾔσῃ πράγματι τετιμημένος καὶ κατ' ἀλήθειαν εὐτυχής.

Ἡ ἀμαρτία, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, μᾶς ἐθόλωσε τὸν νοῦν, καὶ πράττομεν ὡς συμφέροντα τὰ μὴ καθήκοντα καὶ τὰ μὴ συμφέροντα, ἐν ᾧ πειραματικῶς ἀποδεικνύεται ὅτι ἐν τῇ ἐπιτελείᾳ τοῦ καθήκοντος, ἐν πάσῃ δικαιοσύνῃ ἐγκρατεῖ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν καὶ τὸ καλῶς νοοῦμενον συμφέρον. Φύσει ὁ ἄνθρωπος ζητεῖ τὴν ἐν Χριστῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν ζωὴν, διότι ἐκ φύσεως πλασθεὶς ἐλευθερος θέλει νὰ εἶναι ἀπὸ πλάγ- μένος τῶν ποικίλων ὑποδογμάτων, αἱ ὁποῖαι τυραννοῦσι τὸ πᾶν σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ὅχι μόνον τὸ βάρος τῶν πολλῶν κυρίων ἀδυνατεῖ νὰ ὑποφέρῃ, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὴν ἀταξίαν τῶν πολλῶν ὑπηρετῶν.

Ἐνθυμοῦμαι κληρικὸν γέροντα εἰς τινὰ Μονήν, ἔχοντα πρὸ ἐτῶν δόκιμον ὑποτακτικὸν σπουδαστὴν ἐπιμελούμενον ἅμα καὶ τῶν τῶν τοῦ κελλίου του, ὅστις, καίτοι εἶχε τὰ μέσα, δὲν ἤθελε νὰ προσλάβῃ καὶ δεύτερον φοβούμενος τὴν ἐκ τῆς ἀντιζήτησις ἀταξίαν· εἰς τὴν ἐρώτησιν δὲ φίλου του, διατί δὲν προσλαμβάνει καὶ μικρότερον ὑποτακτικόν πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ σπουδαστοῦ, ἀπήντησεν ἀφελῆστατα· *«Ἡ βαλὴ νὰ κάρω, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως δὲν εὐρίσκω πλέον νερὸ νὰ πῶ, διότι ὁ θεὸς θὰ ῥίπτῃ τὸ βάρος εἰς τὸν ἄλλον»*.

(1) Γαλ. β'. 20. (2) Μάρκ. γ'. 34.

Φαντασθῶμεν λοιπὸν τί κακὸν δύναται νὰ συμβῇ εἰς τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον, ὅταν τὴν θέλησιν του, τὴν συνειδήσιν του αὐτὴν, τὸ σῶμά του καὶ ἐξ ὁλοκλήρου πᾶσαν ὕλικήν καὶ πνευματικὴν δύναμιν τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ τὴν διέσωσι, τὴν διευθύνωσι καὶ τὴν κατεξουσιάζωσι πολλοὶ αὐθένται καὶ κύριοι. Καὶ ἂν μὲν οὗτοι ᾔνε ἐπικεικὲς καὶ μεταξὺ τῶν σύμφωνοι, τὸ πρῶγμα δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ὑποφερτόν· ἂν δὲ αὐτοὶ εἰ πολλοὶ ἐξουσιαστοὶ τοῦ ἀνθρώπου ᾔνε σκληροὶ καὶ τυραννικοὶ, πῶς θὰ ἐπαρκέσῃ καὶ τίνα νὰ πρῶτονευ- χαριστήσῃ ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος; Καὶ ἐὰν μάλιστα συμπέσῃ, τοῦθ' ὅπερ συμβαίνει εἰς τὴν δεσποτείαν τῶν παθῶν, οἱ σκληροὶ καὶ τυραννικοὶ, ὡς εἶπομεν, αὐτοὶ κύριοι νὰ ἀντιμά- χωνται πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἕκαστος αὐτῶν νὰ ζητῇ μόνον εἰς τὸν ἑαυτὸν του πίστιν καὶ ὑπακοήν, ἐπιβάλλῃ δὲ περιφρό- νησιν εἰς πᾶσαν τῶν ἄλλων θέλησιν καὶ ἀξίωσιν, τότε ὁ ἄν-θρωπος ὁμοιάζει πρὸς ληστρικὴν λείαν, τὴν ὅποιαν διαρπά- ζουσιν ἀντίπαλοι λησταί, ἢ πρὸς κτήνος ἀδέσποτον, τὸ ὅποιον πλεῖστοι σκληροὶ καὶ κακοποιοὶ δεσπόται οἰκιοποιοῦνται διὰ τὰς χρείας των, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὸ διατρέφῃ, καὶ ἐπὶ τέ-λους ἡ ἀπειθὴς καὶ ἐκ τῆς πείνης ἢ φονεύεται ἐξ ἀντιζήτησις τῶν κακοποιῶν ἀμφισθητητῶν του.

Αὐτὸς εἶνε, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, ὁ αἰχμάλωτος ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας ἄνθρωπος, ὅστις ἡ δουλεία ἐπὶ μέρους εἰς πᾶσαν ἀμαρτίαν ἡ κυριαρχεῖ ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἰσχυρότερος δεσπότης, τὸ τυραννικώτερον καταστὰν διὰ τὴν συνήθειαν ἢ διὰ ποικίλους ἄλλους λόγους πάθος, εἰς τὸ ὅποιον, ὡς πρὸς κυρίαρχον, ὑπο-τάσσονται ἀποκοιμιζόμενα πάντα τὰ ἄλλα πάθη, ἐφ' ὅσον αὐτὸ ἔχη τὴν κυριαρχίαν, καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ κακοῦργος μορφή καὶ τὸ δηλητηριώδες ποῖον τῶν ποικίλων ἀμαρτημάτων καὶ κακῶν. Ταῦτα, καὶ οὐχὶ τὸ ἀγασθὲν ἐγὼ ἡμῶν, ὁ θεὸς ἄνθρωπος ὁ Σωτὴρ ἡμῶν μετὰ τοῦ θείου τῶν ἐθνῶν Ἀποστόλου Παύ-λου μᾶς προτρέπει νὰ ἀπαρνηθῶμεν· τοῦτο ἔνεκα φρονούμεν τοὺς φιλοζῶους, δυνάμεθα κάλλιστα νὰ λέγωμεν *αὐτοσάραξη*.

Ὅπως διατρέφῃ ὁ νοῦς τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τῆς ἀμαρ-τίας, οὕτω ἀντεστρέφῃ καὶ ἡ σημασία τῶν λέξεων αὐτα-παρνήσις καὶ φιλαυτία. Ὁ Χριστὸς ὡμίλησε καθ' ὃν τρόπον οἱ ἄνθρωποι ἀντιλαμβάνονται θεωροῦντες κέρδος ἑαυτῶν τὴν ἀμαρτωλὴν διαγωγὴν καὶ ζημίαν τὴν ἐνέρετον πολι-τείαν· ἄλλως ἢ λέξις αὐταπαρνήσις, ἢ κατατρομάζουσα τὴν θρησκευτικὴν ἀμάθειαν, δὲν θὰ ὑπῆρχε καθολοκληρίαν, ἀντὶ δὲ τοῦ *«ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν»* ὁ Κύριος θὰ ἔλεγεν *«ἀγα-πησάτω ἕκαστος ἑαυτόν, γενέσθω ἕκαστος φιλαυτος»* ὑπὸ τὴν κυριολεκτικὴν τῆς λέξεως σημασίαν, διότι φίλος ἑαυτοῦ, φιλαυτος πράγματι, εἶνε μόνον ὁ φίλῶν τὸν ἑαυτόν καὶ τὸν πλησίον, ὁ δὲ φιλαυτος, ὅπως νοοῦμεν ὑπὸ κακὴν σημασίαν τὴν λέξιν, ὡς ὁ μᾶλλον ἐχθρὸς καὶ πολέμιος τοῦ ἑαυτοῦ του, θὰ ἐλέγετο *ἀρνητὴς ἑαυτοῦ, προδότης ἑαυτοῦ*.

Κατὰ τὰ ἐρημενα *«ὁ ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν»*, τὸ *«ἀρᾶτω τὸν σταυρόν αὐτοῦ»*, τὸ τοῦ Παύλου *«Χριστῷ συνεσταύ-ρωμαι»*, τὸ *«ἔγω οὐκ ἔτι ἐγώ, ἔφη δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός»*, πρέπει νὰ καταβέλῃσι τὴν ἀκοήν μᾶς ὡς οὐρανίαι καὶ νε-σπεσίας γλυκύτητος παροτρυντικαὶ φωναὶ ὑπὲρ τῆς ἀπολυ-

τρώσιώς μας ἀπὸ τοὺς καταταρυννοῦντας ἡμᾶς σκληροτάτους δεσποτάς, εἴτινες, ὑποκρυπτόμενοι ὑπὸ τῶν φυσικῶν τοῦ σώματος ἀναγκῶν καὶ ὁρμῶν, ὡς καὶ ὁπισθεν τῶν πνευματικῶν τῆς ψυχῆς ἐφέσεων, διαστρέφουσιν αὐτάς καὶ ὁλοσχερῶς μεταβάλλουσιν εἰς ταπεινὰς ἐπιθυμίας, ὧν ἐκάστη, ὡς προεῖπομεν, χρησιμεύει ὡς σκληροτράχηλος καὶ κακουργότατος τύραννος κατὰ τοῦ τρισαθλοῦ αἰχμαλώτου τῆς ἀμαρτωλοῦ, ὅστις οὐδαμῶς ἀλλοχοῦ εὐρίσκει παρηγορίαν, εἰ μὴ ἐν τῇ Ἰησοῦ, μεθ' ἧς φύσει ζητεῖ νὰ ἐνωθῇ, διότι φύσει ζητεῖ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὅποیان ἐκ φύσεως ὁ Σωτὴρ, ὡς ἴδιον θησαυρὸν ἔχει.

Εἴθε πάντες, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν ἀνεκλόγητον χαρὰν τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ σωτηρίας ἡμῶν, εἴθε ὁ Κύριος νὰ δώσῃ ποτομόν εἰρήνης καὶ πνευματικῆς ἀγαλλιόσεως εἰς τὴν ψυχὴν ἐκάστου ἐξ ἡμῶν, ἐκδιώκων τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἡμῶν πάντα κακὸν καὶ ἱερόσυλον λογισμόν, ἐνισχύων τὴν ἀσθενῆ ἡμῶν θέλησιν, καὶ χαριτῶν καὶ πληροφορῶν ἡμᾶς, ὡς καὶ τὸν θεοπέσιον Παῦλον, περὶ τῆς φυγαδεύσεως τῶν παθῶν καὶ τῆς ταυτότητος τῆς ἡμετέρας ζωῆς μετὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα εἰς δόξαν αὐτοῦ λέγωμεν τὰ μελισταγὰ καὶ πανήδιστα λόγια· *α. Χριστῷ συνευταύρωμαι, ὥς οὐκ ἔτι ἐγώ· ἔγὼ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός*. Γίνονται.

ΑΙ ΑΡΧΑΙ

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ
ΕΦ' ὍΝ ΤΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΝΑΤΟΛ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΤΗΡΙΖΕΤΑΙ
ὑπὸ
Δημ. Ζωμπολίδου, Δρ Φ., Τ. Θ., Δρ Ν.

(Συνέχεια)

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία αὐτοῦ.

§ 1. Ὁ χῶρος, ἐν ᾧ τὸ κανονικὸν Δίκαιον ἐφάνη, ἀνεπτύχθη καὶ ἐπραγματώθη, εἶναι ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ χριστιανικῇ τῆς λέξεως σημασίᾳ, ἰδρυτὴς δὲ ταύτης καὶ πρῶτος νομοθέτης, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς (1). Ὁ νομοθέτης ὅμως οὗτος δὲν εἶναι εἰς τῶν πολλῶν ἐν τῇ καθόλου ἱστορίᾳ μνημονευμένων ἀνδρῶν, οἱ οὗτοι ἦσαν Μίνως, Λυκοῦργος, Σέλλων καὶ ἄλλοι, οἵτινες ποτε νόμους τοῖς ἐκυτῶν ἔθνεσιν ἔθεντο καὶ Πολιτείας συνέστησαν. Ὁ νομοθέτης οὗτος εἶναι αἰώνιος καὶ ἡ Πολιτεία αὐτοῦ αἰώνια· εἶναι ὁ σῶμα λαδῶν καὶ ἄνθρωπος γενόμενος Λόγος τοῦ Θεοῦ (2), ὅστις, ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλε ὑπὸ τοῦ Πατρὸς εἰς τὸν κόσμον, αἶνα τοὺς ὑπὸ νόον ἐξαγοράσας, ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν (3). Τοῦ θεοῦ λοιπὸν τούτου

(1) Ὁ χῶρος οὗτος τῆς ἐσχόρας τοῦ κανονικοῦ Δικαίου καθόλου εἶναι εὐρύτερος τοῦ χώρου, ἐν ᾧ ἱσχύει τὸ κοσμικὸν ἢ πολιτικὸν Δίκαιον, καὶ τοῦ χώρου τῆς ἱσχύος τοῦ θεονομικοῦ Δικαίου· διότι ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία υπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς ἐθνικότητος ὡς καὶ τὰ ὅρια, ἐν οἷς τὸ δίκαιον τῶν ἐθνῶν δύναται νὰ ἱσχύῃ — 2] Ἰωανν. α', 14. — (3) Πρὸς Γαλάτ. δ', 4.

νομοθέτου ἢ τε νομοθεσία καὶ τὸ ἔδρυμα, ἐν ᾧ αὕτη ἐμελλε νὰ ἐφραμοσθῇ, ἔχουσι σκοπὸν πολλὴν ὑψηλότερον, πολλὴν εὐγενέστερον τοῦ τῶν λοιπῶν ἀνθρωπίνων νομοθετικῶν καὶ πολιτικῶν ἰδρυμάτων, ἔχουσι τὸν μέγαν σκοπὸν τῆς ἡθικῆς τελειοποιήσεως τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς θείας αὐτῆς υἱοθετήσεως, ὡς κηρύττει ὁ ἐνθερμὸς τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος (4).

§ 2. Ὁ Σωτὴρ ἐν τῷ τριετῇ δημοσίῳ αὐτοῦ βίῳ ἔθηκε τὴν βίαν τῆς ἐκταυτοῦ Ἐκκλησίας καὶ ὥρισε τὸ πνεῦμα τῶν μελλόντων νὰ διέπωσιν αὐτὴν ἕσας ἐνόμω. Ἐρεῖδεταί δὲ ἡ βία αὐτῆς ἐπὶ τῆς πίστεως εἰς αὐτὸν ὡς τὸν Χριστόν, τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ (5), τὸ δὲ πνεῦμα τῶν μελλόντων νὰ διέπωσιν τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ νόμω εἶναι ἡ διέδοσις τῆς ὑψίστης καὶ ἡθικωτάτης αὐτοῦ διδασκαλίας ἀνὰ τὸν κόσμον ἅπαντα πρὶς σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος (6), τελικὸς δὲ σκοπὸς ἀμφοτέρων, τῆς τε Ἐκκλησίας καὶ τῶν ταύτης διεπόντων νόμων, εἶναι ἡ παγλοσύνη· Ἐκκλησία (7), ἡ ἐννοία δηλονότι τῆς ἀνθρωπότητος ἐν τῇ χριστιανικῇ ἀγάπῃ (8) καὶ ἡ ἢ καὶ ταύτης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τελειώσει (9).

§ 3. Ὁ Θεάνθρωπος εἰς τὸ παριττάμενον καὶ ἀκρόωμενον αὐτοῦ πλῆθος δὲν ἔλεγεν ἀναφανδὸν ὅτι ἦλθε νὰ καταλύσῃ τὰ στενὰ ὅρια τῆς Συναγωγῆς καὶ νὰ ἰδρύσῃ τὴν πάντα τὰ ἔθνη περιλαμβάνουσαν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ. Οὐδέποτε ἐν ταῖς πρὸς τὸν λαὸν ὁμιλίαις μετεχειρίζετο τὸ ὄνομα τῆς Ἐκκλησίας· διότι ὁ ἄγριος φανατισμὸς καὶ ἡ σκαὶ ὑποκρισία ἐξηγείροντο κατὰ παντὸς δικαίου καὶ πάτης ἀληθείας, ὡς πάντοτε αἱ κακίαι αὐτὰς ἐζήτησαν νὰ κωλύσωσιν τὴν πρόδοον τῆς ἡθικῆς καὶ πνευματικῆς προόδου τοῦ ἀνθρώπου γένους. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ σπανιότατα, καὶ δὴ βραδύτερον ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἐκταυτοῦ Ἐκκλησίας, ὅτε οὗτοι ἠδύναντο νὰ νοήσωσιν τὴν σημασίαν αὐτῆς (10). Διὰ ταῦτα σχεδὸν πάντοτε καὶ δὴ αἰνιγματικῶς ὡς ἐποιεῖτο μνείαν τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, λέγων περὶ αὐτῆς βλασφείαν τοῦ Θεοῦ, τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν (11), ἥτις ἐγγὺς ἐστὶν ἡ πάρεστιν ἡδὴ (12), ἐννοοῦν τὴν ἐκταυτοῦ Ἐκκλησίαν (13). Ἦλθεν, ἔλεγεν, ὁ Σωτὴρ, ἵνα κηρύξῃ ἀπὸ Ἐβραίου τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἀπὸ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ ἤρξατο ν' ἀποκαλύπτεται τοῖς ἀνθρώποις· σὺ νόμος καὶ οἱ προφῆται· εἰς Ἰωάννου· ἀπὸ τότε

(4) Ἐνθα ἀνωτέρω.

(5) Ματθ. ιζ', 13—20. Μάρκ. η' 27—30. Λουκ. 18—21 κλπ. (6) Ματθ. κη' 19, 20. Μάρκ. ιζ', 15, 16. Λουκ. κδ', 47—49. — (7) Ἰωανν. ι', 16. — (8) Ἰωανν. ιγ', 34, 35, ιδ', 15, 21, 23, 24. κλ. — (9) Πρὸς Ἑβρ. δ', 13 — (10) Ματθ. ιη', 17. ις', 18. — (11) Ματθ. ιγ' 24. Λουκ. δ' 43. Ἰωανν. δ' 16, 33 κλ. — (12) Ματθ. γ' 2. Λουκ. ιζ', 21. — (13) Ἐξοχὸς ἀληθὺς καὶ ὑψηλὸς εἶναι ὁ διάλογος, ὅστις διεξάγεται μετὰ τοῦ Σωτῆρος καὶ τοῦ Νικοδήμου, ἄρχοντος τῶν Ἰουδαίων, περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν πνευματικῶν αὐτῆς μελῶν. Ὁ Σωτὴρ λέγει πρὸς τὸν Νικόδημον, ὅτι δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἐὰν μὴ ὑψωθῇ καὶ γένῃται ὁλος πνευματικός, ἐὰν μὴ ἀναγεννηθῇ εἰς ὁλος νέον ἄνθρωπον. Ὁ Νικόδημος ὅμως ἀπορεῖ, μὴ ἐννοῶν ἐντελῶς τὴν σημασίαν τῶν λόγων τοῦ Σωτῆρος καὶ ἀποκρίνεται ὁλος ἀνθρωπίνως. Ὁ Σωτὴρ τότε λέγει· σὺ γεγεννημένος ἐκ τῆς σαρκὸς σὰρξ ἐστὶ καὶ τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος πνεῦμα ἐστὶν (Ἰωανν. γ' 1—21).

ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται (14). Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ Ἰουδαῖοι ἐνόουν, ὑπὸ τὴν ἐκφρασιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, βασιλείαν γῆνης ἐξουσίας καὶ κοσμοκράτου μεγάλου, διὰ τοῦτο ἤρξατο μετ' ὀλίγον νὰ ἐξαγγέλλῃ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ ταύτην ἐν παραβολαῖς, αἵτινες ἐπετύγγανον τοῦ διπλοῦ σκοποῦ, νὰ καλύπτωσι δηλονότι τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τῶν ὀλικῶς σκεπτομένων Ἰουδαίων, οἵτινες ἄλλως κακῶς χρῆσιν ταύτης θὰ ἐποιούντο (15) καὶ νὰ παρέχωσιν ἕμα εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ζωὴν τὴν εἰκόνα τῆς διδασκαλίας, ἥς τὴν πλήρη κατανόησιν βραδύτερον ἐμελλον νὰ ἔχωσιν (16).

§ 4. Ἐκ τούτου λοιπὸν ὁ Αὐτρωτὴς παρέβαλλε τὴν ἰδρυσησμένην ὑπ' αὐτοῦ ἡθικὴν βασιλείαν ἢ Ἐκκλησίαν πρὸς ἄγρον, ἐν ᾧ ὁ οἰκοδεσπότης ἐσπεῖρε καλὸν σπέρμα, κἂν δὲ τῷ καθυδεῖν τοὺς ἀνθρώπους, ἦλθεν αὐτοῦ ὁ ἐχθρὸς καὶ ἐσπεῖρε ζιζάνια ἀνὰ μέσον τοῦ σίτου καὶ ἀπῆλθεν (17)· πρὸς ἀμειλίαν, ὅν ὁ κύριος «ἐξέδοτο γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησε» (18). Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν περικτερεύεται παρὰ βλάστην πρὸς ἄριστον γάμου (19) ἢ πρὸς δεῖπνον μέγα (20) ἢ πρὸς παρθένους, ἐξεληθούσας πρὸς ἀπάντησιν τοῦ συμφύου (21) καὶ τὰ τοῦτοις ὅμοια ἐν ἀνθρώποις συμβαίνοντα. Ὡς τὸ κάλυμμα δὲ τῶν εἰκόνων ἢ παραβολῶν τούτων ὁ Σωτὴρ ἠδύνατο νὰ λέγῃ εἰς τοὺς ἀκροατὰς καὶ μαθητὰς αὐτοῦ πᾶν ἔτι οὗτοι ἄλλως δυσκόλως θὰ ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσιν, ἐὰν ἐξαφράξουν αὐτοὺς σαφῶς καὶ ἄνευ παρανομιῶν. Αἱ ἐκφράσεις αὐτοῦ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ βασιλεία τῶν οὐρανῶν παρίστανον ἐν γένει τὴν θέαν ἐκείνην τοῦ κόσμου διδάσκον, ἣν ἦλθε νὰ πραγματοποιήσῃ, παρίστανον τὴν Ἐκκλησίαν, ἥς ἡ βία ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ δὲ κορυφὴ αὐτῆς πέραν τοῦ αἰσθητοῦ τούτου κόσμου. Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος πρὸς τοὺς Φαρισαίους, ἐρωτῶντας αὐτόν, πότε ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίνετο ὅτι αὕτη, καίπερ οὕσα οὐχὶ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου (22), εἶναι ὅμως ἐν αὐτοῖς, ὅτι δηλαδὴ οἱ πρῶτοι βλαστοὶ καὶ αἱ ἀπαρχαὶ αὐτῆς εἶναι ἦδη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, ἐν αὐτῷ τῷ Χριστῷ καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ (23). Ἐπίσης θέλων ὁ Κύριος νὰ παραστήσῃ τὸ μέγεθος τῆς βασιλείας αὐτοῦ ταύτης, ἔλεγε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους· «Ἀμὴν, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων, καὶ πιστεύων τῷ πέμψοντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον» (24), ἥτοι ὅτι οὐδέποτε ἀποθνήσκει (25)· ὥστε ἐν τῇ βασιλείᾳ ταύτῃ τοῦ Σωτῆρος, τῇ υπερβαίνουσῃ τὰ ὅρια τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, ὑπάρχει ζωὴ συνεχὴς καὶ θάνατος πνευματικὸς οὐδεὶς (26).

§ 5. Τοιοῦτον εἶναι τὸ μέγα ἔδρυμα, οὗτινος τὰ θεμέλια ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἔθετο, ἔδρυμα παγκόσμιον ἕμα καὶ ὑπερκόσμιον, προωρισμένον νὰ καταστή τὸ μέγιστον (14) Λουκ. ις'. — (15) Ματθ. ιγ'. 10—13, 34. — (16) Ἰωανν. ις'. 29, 30. — (17) Ματθ. ιγ'. 24—30, 36—43. Πρὸς 3—43. — (18) Ματθ. κα' 32—41. Μάρκ. ις'. 1—9. Λουκ. κ'. 7—16. — (19) Ματθ. κδ'. 5—14. Πρὸς 16. Ἀποκαλύψ. ις'. 7—9. — (20) Λουκ. ις'. 16—24. — (21) Ματθ. κε'. 1—13. — (22) Ἰωανν. ιη'. 36. — (23) Λουκ. ις'. 28, 34. — (24) Ἰωανν. ε'. 24. — (25) Ἰωανν. η'. 51. — (26) Ἰωανν. ε'. 25.

καὶ τελειότατον φυτώριον τῆς ἀνθρωπότητος, νὰ διαπεράσῃ καὶ ἀποκαθάρσῃ καὶ διαλαμπρύνῃ διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ πολυτεῖαν καὶ εὐκαίριον, γάμον καὶ οἰκογένειαν, ἡθικὴν καὶ παιδείαν, ἐπιστήμην καὶ τέχνην καὶ πάντα ἡθικὸν τοῦ βίου τύπον, πᾶσαν βίαν καὶ πᾶν πνευματικὸν πρεῖν ἐθνικῆς καὶ προσωπικῆς ἐνεργείας καὶ ζωῆς (27).

§ 6. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ὑψηλὰ ταῦτα ἀγαθὰ ἐνεκα τῆς μεγίστης αὐτῶν ἀντιθέσεως πρὸς τὸ κακὸν ἐμελλον νὰ καταπολεμηθῶσιν ὑπὸ τῶν δυνάμεων τῆς πλάνης καὶ τοῦ σκότους, διὰ τοῦτο προλέγει ὁ Κύριος εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ τὴν μέλλουσαν ταύτην πάλην τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν κόσμον καὶ τὸν μέλλοντα αὐτῆς θρίαμβον. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἰδρύθη διὰ κοσμικῶν ὁπλῶν καὶ κοσμητῶν δυνάμεων, ἡ ἔκστασις αὐτῆς καὶ ἡ ἀρχὴ δὲν εἶναι γῆνοι, διὰ τοῦτο θὰ μένῃ αἰώνιος· καὶ θὰ κυβερνᾷται ἄνευ κοσμικῆς ἐξουσίας διὰ τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ ἐλπίδι εἰς τὸν θεὸν Ἰησοῦν, ὅστις ἐνίκησε τὸν κόσμον (28). Καταλληλοτάτη δὲ καὶ περιεκτικωτάτη παράστασις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ ἀποστόλου Παύλου (29) δὲ τοῦ ἐνδραπέδου σώματος· ὡς ἐν τῷ ὁργανισμῷ τούτῳ πᾶν μέλος δὲν καλύει τὴν ἐνότητά, ἀλλὰ συντελεῖ εἰς τὴν ἐπὶ μέλλον αὐτῆς, συντήρησιν καὶ ἀποτελεῖσιν ἐκείνου αὐτῶν ἀμοιβαίως, οὕτω καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πάντες ὁρεῖλουσι νὰ συνεργάζωνται ἀρμονικῶς ἕκαστος κατὰ τὴν ἰδιότητα καὶ θέσιν αὐτοῦ ἐν τῷ πνευματικῷ τούτῳ ὁργανισμῷ, οὗτινος κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστός, ὅπως τὸ σῶμα διηλεκτικῶς προάγεται καὶ τελειώται, μέχρις οὔ, τέλος, τὰ μέλη ἐν συνόλῳ ἐπὶ τοσούτον ἡθικῶς ἀναπτυχθῶσιν, ὥστε νὰ μετάρχωσιν τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦτέστι τῆς τελείας μετ' αὐτοῦ συναφείας καὶ τῆς μακροδότητος (30).

ΠΑΥΛΟΥ ΖΑΝΕ

ΤΑ ΤΕΛΙΚΑ ΑΙΤΙΑ

Κατὰ μετάφρασιν Νικ. Ι. Γαλανοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 141)

Ἐς σημειώσωμεν ἀκόμη τὴν σημασίαν, τὴν ὅποیان ἔχουσιν ἐν τῇ ἐνεργείᾳ τῆς ὁράσεως τὰ ἐξωτερικὰ ὅργανα, ἄτινα, χωρὶς νὰ ἀποτελῶσι μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ, εἶναι εἰδὸς τι προστατῶν αὐτοῦ, ὀφθαλμικὰ ἀμυντήρια (lutamina oculi), ὡς τὰ ὀνομάζουσιν· ἥτοι τὰ βλέφαρα καὶ οἱ βλεφαρίδες. Πρὸ πολλοῦ εὐκόλως παρατηρήθη, ὅτι τὰ ὅργανα ταῦτα χρησιμεύουσιν εἰς τὸ νὰ ἐμποδίζωσι βλαπτικὰς τινας ὕλας νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸν ὀφθαλμόν, ἀλλὰ πολὺ ἀπείχον τοῦ νὰ φαντασθῶσιν ἔργον λίαν ἐνδιαφέρον ἄλλως τε, τοῦτέστι τὴν ἰδιό-

(27) Neale, History of the holy Eastern Church etc., London, 1850. — Dollinger, Christenthum und Kirche in der Zeit der Grundlegung, Regensburg, 1858. — (28) Ἰωανν. ις'. 33. Ματθ. κη'. 18. — (29) Πρὸς Ἑβρ. δ'. 15, 16. πρὸς 16. — (30) Πρὸς Ρωμ. ις'. 5. Α'. πρὸς Κορινθ. ις'. 27. Πρὸς Κολοσσ. β'. 19. — (31) Πρὸς Ἑβρ. δ'. 18.

τητα του εμποδίζει εν μέρει, τι ονομάζουσιν ακτίνες οπεριώδεις, ήτοι τας φωτεινάς ακτίνες, ατίνες εινε πέραν των λωδών ακτίνων εν τῷ ήλιοκῷ φάσματι, ακτίνες ατίνες υπάρχουν αληθώς, ἀφοῦ εξασκοῦσι χημικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τῆς φωτογραφικῆς πλάκας. Φαίνεται δὲ ἀποδεδειγμένον, ὅτι αἱ ακτίνες αὗται ἐνεργοῦσι λίαν βλαπτικῶς ἐπὶ τοῦ ἀμφιβληστροειδούς. Δεύτερον, ὁ κ. Janson ἐθεβάλωσα διὰ πολυαριθμῶν καὶ ἀκριβῶν καταμετρήσεων, ὅτι τὰ προστατευτικὰ ταῦτα μέσα ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ ἐμποδίζωσι τὸ σύνολον σχεδὸν τῆς ἀκτινοβολοῦσης ακοτεινῆς θερμότητος, ήτις συνοδύει πάντοτε τὸ φῶς μὲ ἀναλογίαν ἱκανήν· αἱ θερμαντικαὶ δὲ αὗται ακτίνες ἠδύναντο νὰ ἀλλοιώσωσι τὸν τόσῳ λεπτόν ἱστόν τοῦ ἀμφιβληστροειδούς· καὶ οὕτω, χάρις εἰς τὰ ὄργανα ταῦτα, ἄτινα φαίνονται ἐπουσιώδη, αἱ μόναι ἀκτινοβολαί, αἰτίνες μεταβιβάζονται εἰς τὸ νεῦρον, εἶνε αἱ ἱκαναὶ νὰ παραγάγωσι τὴν ὁρασιν χωρὶς νὰ ἀλλοιώσωσι τὸ ὄργανον. Τὰ τελευταῖα ταῦτα γεγονότα δεικνύουσι τέλος πόσοι συνδυασμοὶ ἐχρησίσθησαν, διὰ νὰ καταστήσωσι τὸν ὀφθαλμὸν ἐπιτήδειον διὰ τὴν τόσῳ ὑπέροχον λειτουργίαν, τὴν ὅποιαν πληροῖ ἐν τῷ ὄργανισμῷ.

Ἐπιμελόμεν φυσικῶς ἐπὶ τοῦ ὀργάνου τῆς ὁράσεως, διότι ἐξ ὧν τοῦτο παρουσιάζει τὸν μεγάλητερον ἀριθμὸν προσαρμῶν, καὶ ὅπῃ τὰς μᾶλλον ἀξίας λόγου συνθήκας. Δυναταί τις ἐν τοῦτοις νὰ κάμῃ ἀναλόγους παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ὀργάνου τῆς ἀκοῆς, ὅν καὶ παρουσιάζει περιστάσεις ὀλιγώτερον εὐνοϊκάς καὶ ὀλιγώτερον ἐξίσωσημιούτους.

Πράγματι ἐχρησίστο συσκευὴ ἰδιαίτερα διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀναπαγωγὴν τῶν εἰκόνων καὶ διὰ νὰ μεταβῇ τις ἐκ τῆς διακεχυμένης ὁράσεως εἰς τὴν εὐκρινή· ἀλλὰ διὰ τὴν ἀκοὴν πρόκειται μόνον νὰ ὑπάρχωσι συσκευαὶ ἀγωγοὶ τοῦ ήχου. Καὶ ἐπειδὴ πᾶσα ὕλη, οἰαδήποτε, ἄγει τὰ ἡχητικὰ κύματα, ἡ ἀκοὴ εἶνε ἥδη δυνατὴ, ήτισδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀκουστικοῦ ὀργάνου. Ἐν τοῦτοις καὶ ἐνταῦθα ἀκόμη πρέπει νὰ ληφθῶσι προφυλάξεις. Καὶ αἱ μᾶλλον ἐν διαφέρουσιν εἶνε σχετικαὶ πρὸς τὴν διαφορὰν τῶν μέσων, ἐντὺς τῶν ὁποίων ζῇ τὸ ζῷον. Ἀς ἀκούσωμεν ἀκόμη τὸν Μύλλερ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου.

«Εἰς τὰ ζῷα, τὰ ὅποια ζῶσιν ἐν τῷ ἀέρι, τὰ ἡχητικὰ κύματα τοῦ ἀέρος φθάνουσιν ἐν πρώτοις εἰς τὰ στερεὰ μέρη τοῦ ζῴου καὶ τοῦ ἀκουστικοῦ ὀργάνου, καὶ ἐκεῖθεν μεταβαίνουσιν εἰς τὴν λύμφην τοῦ λαβυρίνθου. Ἡ ἰσχύς τῆς ἀκοῆς τοῦ ζῴου, ζῶντος καὶ ἀκούοντος ἐν τῷ ἀέρι, πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ βαθμοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον τὰ στερεὰ μέρη τοῦ ἀκουστικοῦ τοῦ ὀργάνου εἶνε κατὰλληλα νὰ δέχωνται τὰ ἀέρια κύματα, ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τὴν ὅποιαν ὑφίστανται τὰ δονούμενα μόρια, καθ' ἣν σιγμὴν οἱ δονήσεις μεταβαίνουσιν ἐκ τοῦ ἀέρος εἰς τὰ ἐξωτερικὰ μέρη τοῦ ἀκουστικοῦ ὀργάνου, καὶ ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς καταλληλότητος τῆς λύμφος τοῦ λαβυρίνθου εἰς τὸ νὰ δέχεται δονήσεις τῶν ἐξωτερικῶν μερῶν τοῦ ἀκουστικοῦ ὀργάνου. Ὁλόκληρον τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ ὀργάνου εἶνε ἀπολελοιωμένον, διὰ νὰ καθιστῇ εὐκολωτέρα τὰς δονήσεις τοῦ ἀέρος εἰς στερεὰ μέρη, μετὰ τὰς ήτις καθ' αὐτὴν παρουσιάζεται ὁσκαλλία».

«Εἰς τὰ ζῷα, ἄτινα ζῶσι καὶ ἀκούουσιν ἐν τῷ ὕδατι, τὸ πρόβλημα εἶνε ὅπως διάφορον. Τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον μεταβιβάζει τὰς ἡχητικὰς δονήσεις, εἶνε τὸ ὕδωρ. Τὰς ἄγει εἰς τὰ στερεὰ μέρη τοῦ σώματος τοῦ ζῴου, ὅθεν προχωροῦσιν ἔκταξ ἀκόμη εἰς τὸ ὕδωρ, εἰς τὴν λύμφην τοῦ λαβυρίνθου. Ἐνταῦθα ἡ ἐντασις τῆς ἀκοῆς ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς καταλληλότητος, τὴν ὅποιαν ἔχουσι τὰ στερεὰ μέρη τοῦ ἀκουστικοῦ ὀργάνου, τὰ ὅποια τὰ ἡχητικὰ κύματα ὀφείλουσι νὰ διέλθωσι κατὰ πρῶτον, εἰς τὸ νὰ δέχωνται κύματα τοῦ περιβάλλοντος ὕδατος, διὰ νὰ τὰ μεταβιβάζωσιν ἐκ νέου εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τὴν ὅποιαν τὰ δονούμενα μόρια ὑφίστανται κατὰ τὴν διέλευσιν ταύτην· θὰ ἴδωμεν ἀκόμη ἐνταῦθα, ὅτι διὰ τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ ἀκουστικοῦ ὀργάνου εἶνε ἀπολελοιωμένον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ διευκολύνειν τὴν μεταβίβασιν ταύτην».

Βλέπει τις, ὅτι αἱ συνθήκαι τῆς ἀκοῆς εἶνε τελείως προσρμοσμέναι πρὸς τὰ δύο μέσα, ἐν ταῖς ὁποῖαις τὸ ζῷον ὀφθαί νὰ ζῇ. Ἀς ἐξηγήσῃ τις τότε, ποῖα αἰτία καθαρῶς φυσικὴ, ήτις οὐδεμίαν θὰ εἶχε δώσει προσοχὴν πρὸς τὴν φύσιν τῶν μέσων, θὰ συνέπιπτε τόσον ἀκριβῶς πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ὀργάνου· πῶς π. χ. δὲν συμβαίνει τὰ δύο συστήματα νὰ ᾖνε ἀνεστραμμένα, καὶ πῶς δὲν συμπίπτουσι κατὰ τύχην εἴτε ἐν τῷ ἀέρι εἴτε ἐν τῷ ὕδατι· πῶς ἂν ἐναντίας, τὸ σύστημα τὸ πρόσφορον διὰ τὸν ἀέρα δὲν συναντᾶται εἰμὴ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ τανάπαλιν. Ἀλλὰ, θὰ εἴπῃ τις, ζῷα παρὰ τοῖς ὁποίοις θὰ ὑπῆρχεν ἡ διαστροφή οὕτη, ἐπειδὴ δι' αὐτὸ τοῦτο θὰ ἦσαν ἐστραμμένα τοῦ μέσου τοῦ τοῦ τῆς συντηρήσεως ἡ τῆς ἀμύνης, θὰ κατεστρέφοντο κατ' ἀνάγκην· διὰ τοῦτο δὲν βλέπομεν ἔχῃ αὐτῶν. Ἀλλ' οὐδὲως βλέπω διατὶ θὰ κατεστρέφοντο ζῷα ἐστραμμένα τῆς ἀκοῆς· διότι ὑπάρχει μέγας ἀριθμὸς ἐξ αὐτῶν εὐρισκόμενα εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην. Το μειονέκτημα τοῦτο ἄλλως ἠδύναντο νὰ ἀναπληρωθῇ δι' ἄλλων μέσων ἀμύνης καὶ συντηρήσεως. Καὶ κατ' ἀκολουθίαν δικαίον ἔχομεν πάντοτε ἐρωτῶντες ἡμᾶς αὐτοὺς, διατὶ ἡ κατασκευὴ τοῦ ὅτις εὐρίσκεται τόσον τελείως προσρμοσμένη διὰ τὴν χρῆσιν τῆς. Αἰτία ὅπως φυσικὴ καὶ μηχανικὴ δὲν ἐξηγεῖ τόσον ἀκριβῆς σύμπτωσιν.

Θὰ ἐφοδοῦμεν μῆπως κούρᾳ τὸν ἀναγνώστην ἐπιθερῶν μετὰ τοιαύτης λεπτομερείας ὅλα τὰ μέρη τοῦ ὀργανισμοῦ πολλὰ ὀλίγα μέρη αὐτοῦ ὑπάρχουσιν, ἐνθα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κάμωσι παρατηρήσεις τοῦ αὐτοῦ εἶδους· θὰ μὴ μονεύσω μόνον τὰ μᾶλλον ἐναργῆ γεγονότα καὶ τὰ κρίσιμώτερα.

1ον. Τὴν μορφήν τῶν ὀδόντων, τόσῳ ὀμοῶν εἰς τὸ νὰ κλῖπται, νὰ ξεσχίζωσι, καὶ νὰ τρίβωσι, καὶ οἷτινες ἔχουσι τοιαύτην προσαρμογὴν πρὸς τὴν διαίταν τοῦ ζῴου, ὥστε οὗτοι ἦσαν διὰ τὸν Κυβέρον ἂν ἐκ τῶν ὀριστικωτέρων σημείων καὶ τῶν χαρακτηριστικωτέρων τοῦ ζῴου — τὸν τρόπον τῆς ἐντοποθετήσεως αὐτῶν, καὶ τὴν στερεότητα τῆς βάσεώς των, τόσον σύμφωνον πρὸς τοὺς νόμους τῆς μηχανικῆς, καὶ τόσον ἀνάλογον πρὸς τὴν χρῆσιν των — τὸν προστατευτικὸν

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

(Κατὰ μετάφρασιν Κρουσταλλίας Δασκαλοπούλου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 140).

Ἐδιστάζομεν, ὅταν ἡ αὐτὴ ἰδέα ἐπῆλθε καὶ εἰς τοὺς δύο ταυτοχρόνως... ὅχι· νομίζω ὅτι ἐπῆλθε πρῶτον εἰς τὸν καλὸν σύζυγόν μου. Ἐγορεύσαμεν διηλ. ἐν ἀπλούστατον ὀρολόγιον, καὶ τὸ ὑπόλοιπον μετεχειρίσθημεν εἰς τὸ νὰ βοηθήσωμεν τὸν δυστυχῆ αὐτὸν ποιμένα, ὃν ὁ σύζυγός μου ἔωσεν, ἀλλὰ τὸν ὁποῖον ἡ σοφὰ κατηγορία, ἦν ὑπέστη, ἔκαμε νὰ χάσῃ τὴν θέσιν του· ἦτο ἄνευ ἔργου, ἦτο δι' ὅλον τὸν κόσμον ἀντικείμενον ἀποστροφῆς ὁ πτωχὸς Φραγγίσκος· καὶ τίς γνωρίζει ἡ ἀθλιότης, ἡ ἀπαισιόσια θὰ τὸν ὤθουν ἴσως εἰς τὸ ἐγκλημα... Ἦδη ἀπεσφόρη εἰς ἐπαρχίαν, ἐνοικίασεν ἐκεῖ μικρὸν κτῆμα, καὶ θὰ δυνήθῃ νὰ ζήσῃ εὐτυχῆς καὶ νὰ διαμείνῃ τίμιος.

Δεκέμβριος 18...

Ἡ καλὴ μου μάμμη εἶνε πολλὴ ἀσθενής· ἀδυνατίζει ἐπαισθητῶς. Ὅποια θλίψις διὰ τοὺς γονεῖς μου!

Δεκέμβριος 18...

Ἡ ἀγαπητὴ μας ἀσθενὴς ὑπέκυψεν εἰς τὰς δόνας τῆς, ὁ δὲ θάνατός τῆς ὑπῆρξεν ὁμοίως πρὸς τὴν ζωὴν τῆς· γλυκύς, γαλήνιος, καὶ πλήρης ἀκλονήτου πίστεως· παρητήρει τὸν σταυρὸν μὲ βλέμμα ἀπάτου ἀγάπης, καὶ αἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δὲν ἀπεσπῶντο τῆς εἰκόνος τοῦ Σωτῆρος, ἡ διὰ νὰ προσηλωθῶσιν εἰς ἡμᾶς, οἷτινες περιεστοιχίζομεν τὴν κλινὴν τῆς. Μὲ ὑψόλογεσε λέγουσα· ἡ Ἰσαβέλλα, ἐπιθῶμεν νὰ ζήσω ἀκόμη ἐβδομάδας τινάς, διὰ νὰ ἴδω τὸ τέκνον σου καὶ νὰ τὸ εὐχθῶ· εἰπὲ εἰς αὐτό, ὅταν μεγαλώσῃ, ὅτι ἡ μάμμη τοῦ τοῦ ἡγάπα ἐκ τῶν προτέρων καὶ προσηυχῆθαι πολὺ δι' αὐτό. Ὑγίαινε, ἀγαπητὴ μου κόρη· εἴθε τὰ τέκνα σου νὰ σοῦ ἀνταποδώσουσι τὰς περιποιήσεις, ὅς ἐπαδαψίλευσες εἰς ἐμέ. Πάντοτε θὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸν δι' ὅλους ἡμᾶς.

Ἡ Θεὸς μου, εἰσάκουσον τὰς προσευχάς τῆς, καὶ ἰδίως τὰς ἀφορώσας τὸ τέκνον μου... καὶ παρηγόρησον τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου, οἷτινες εἶνε τόσον λυπημένοι.

Φεβρουάριος 18...

Ἐκαμα σήμερον ἐργασίας τινάς ἀπαιρητήτους, τὰς μὲν χαρμολόγους, τὰς δὲ σοφὰς, ἔνεκα τῶν ὁποίων καὶ αἱ σκέψεις μου ἐγένοντο ὅτι μὲν φαίνεται, ὅτι δὲ μεταγχολλικαί. Ἐτακτοποίησα τὴν κοιτίδα, τὴν κομπὴν φωλεᾶν δπου μέλλει ν' ἀναπαυθῇ ὁ θελκτικὸς ξένος, τὸ εὐλογημένον παιδίον, οὗ τὴν ἔλευσιν περιμένομεν... Ἡ κοιτὶς αὕτη εἶνε δῶρον τῆς μητρός μου· ἐκεῖνη ἐπλάξε τὸ ὠραῖον σκεπασμάκι, ἐκέντησε τὸ λευκὸν προσκεφάλαιον, καὶ κατεσκεύασε τὰ ἐκ πρᾶσινο μεταξωτοῦ παραπετάσματα. Ὅλα εἶνε ἔργα τῶν χειρῶν τῆς, καὶ ἡ καλαισθησία τῆς ὑπῆρξεν ἀρίστη, διότι ἡ κοιτὶς εἶνε χαριστάτη ὥς αὐτὴ ἡ βρεφικὴ ἡλικία. Ἐτακτοποίησα ἀκόμη τὰ πρῶτα μακρὰ φορεμα-

μίλτον, ὅστις τοὺς καλύπτει, καὶ ὅστις ἀντικαθιστᾷ τὴν μεμβράνην τὴν καλουμένην περιόστεον, ἀλλ' ἡτις δὲν προσήρ μάστιγ ἐνταῦθα πρὸς χρῆσιν τῶν ὀδόντων, ἔνεκα τῆς εὐαισθησίας καὶ τῆς λεπτότητός τῆς.

2ον. Τὴν ἐπιγλωττίδα, ήτις χρησιμεύει ὡς θύρα εἰς τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν, ήτις κλείεται ὡς γέφυρα, ὅταν αἱ τροφαὶ μεταβαίνωσιν εἰς τὸν οἰσοφάγον, καὶ ἀναγείρεται ἀφ' αὐτῆς ὡς δι' ἐλατηρίου, ὅταν αἱ τροφαὶ αὗται διέλθωσι, διὰ νὰ μὴ διακόπτηται ἡ ἀναπνευστικὴ λειτουργία. Ὁ Magendie ἔρρῶνει ὅτι ἡ ἀφαιρέσις τῆς ἐπιγλωττίδος δὲν θὰ ἡμποδίζε τὴν λειτουργίαν τῆς καταπόσεως. Ὁ Longet περιώρισε ταύτην τὴν διαθεθαίωσιν. Ἐξηκρίθωσα μετὰ τὴν ἐκκοπὴν τῆς ἐπιγλωττίδος εἰς τοὺς κύνας, ὅτι, ἰὰν αἱ στερεαὶ τροφαὶ ἐξακολουθῶσι νὰ διέρχωνται εὐκόλως, δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ μὲ τὰς ὑγρὰς, τῶν ὁποίων ἡ κατάποσις παρακολουθεῖται ἀπὸ βῆχα σπασμωδικήν. Ἀναφέρει μέγαν ἀριθμὸν παθολογικῶν φαινομένων πρὸς ὁποστήριξιν τῆς διαθεθαίωσεως ταύτης, καὶ συμπεραίνει ὅτι ἄδικον ἔχουσι νὰ θεωρῶσι τὴν ἐπιγλωττίδα ὡς μὴ ἀναγκαίαν διὰ τὴν ἀβλαβείαν τῆς καταπόσεως. Ἀτὸ ἔργονον τοῦτο, λέγει, χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ διευθύνῃ εἰς τοὺς δύο αὐλακί·κους τοῦ λάρυγγος τὰς σταγόνας τοῦ ὑγροῦ, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὴν κατάποσιν βρῖσκι κατὰ μῆκος τοῦ κεκλιμένου ἐπικέδου τῆς βῆσεως τῆς γλώσσης, καὶ εἰς τὸ νὰ παραλάβῃ τὴν πτώσιν αὐτῶν εἰς τὴν ἐπιγλωττιδικὴν εἰσοδον.

3) Τὰς κυκλοτερεῖς καὶ ἐπιμήκεις Ἰνας τοῦ οἰσοφάγου, αἰτίνες διὰ τῆς περισταλτικῆς των κινήσεως προσδιορίζουσι τὴν καθόδον τῶν τροφῶν, φαινόμενον τὸ ὁποῖον τὸ βέρος τὴν καθόδον δὲν θὰ ἤρκει νὰ τὸ παραγάγῃ πρὸ πάντων εἰς τὰ ὅλα ζῷα ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου (!). Χάρις εἰς τὸν μηχανικὸν τοῦτον συνδυασμὸν, ἡ ἐν τῷ οἰσοφῷ κατάποσις εἶνε δυνατὴ, παρὰ τὴν ὀρίζοντον θέσιν τοῦ οἰσοφάγου.

4ον) Τὰς βαλβίδας τῶν φλεβῶν καὶ τῶν χυλοφόρων ἀγγείων, ὁμοίως πρὸς τοὺς ἡμετέρους θυροδραράκτας, ὅπως ἀνοικτὰς πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας, αἰτίνες ἐπιτρέπουσιν εἴτε εἰς τὸν χυλὸν εἴτε εἰς τὸ αἷμα νὰ ἀναβαίνωσιν, ὅταν πιέζωνται διὰ τῶν συστολῶν τῶν ἀγγείων τούτων, ἀλλ' αἰτίνες, κλείουσαι μετὰ τὴν διάβασιν των, δὲν τοῖς ἐπιτρέπουσι πλέον τὴν αἰσμετὰ τὴν διάβασιν των, δὲν τοῖς ἐπιτρέπουσι πλέον τὴν νόμῶν τῆς βαρύτητος. Γνωστὸν ὅτι ἡ θέα τῶν βαλβίδων τούτων ὠδήγησε τὸν Harvey εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. Αἱ βαλβίδες αὗται ἔχουσι ἐπὶ πλέον τὴν ἐνέργειαν νὰ ἐξακόπτωσιν ἀπὸ διαστήματος εἰς διὰ στιγμήα τὴν αἱματώδη στήλην, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ βεβρῶνῃ αὕτη δι' ὅλου τῆς τοῦ βάρους ἐπὶ τῶν κατωτέρων μερῶν.

(1) Σ. Μ. Εἰς τὸν ἄνθρωπον περιπατοῦντα ὄρθιον ἡ θέσις τοῦ οἰσοφάγου εἶνε κἀθετός καὶ δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι διὰ τοῦ βάρους των κατέρχονται αἱ τροφαὶ εἰς τὰ ζῷα ὅπως τῶν ὁποίων ἡ θέσις τοῦ σώματος εἶναι ὀριζόντια, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συμβῇ τὸ αὐτό.

τάκια, τὰ σπάργαν, τὰ υποκαμισάκια, τὰ ζηπουδάκια, τὰ σκουφάκια τὰ τὸσον μικρά, κάτωθεν τῶν ὁποίων θὰ βλέπω οὐτὸ τὸ προσωπάκι, τὸ ἄγνωστον ἀκόμη καὶ ὅμως τόσον ἤδη ἀγαπητόν. Τὰ πάντα εἰ εἴμαι... πλὴν καὶ ἄλλαι ὑποθέσεις μὲ ἀπησχόλησαν. Ἐτακτοποίησα τοὺς λογαριασμοὺς τῆς εἰσίας, καὶ ἐπλήρωσα μέχρι λεπτοῦ τὰ μικρά μου χρέη· θέλω νὰ τὰ εὗρουν ὅλα ἐν τάξει, ἐὰν δὲ Θεὸς θελήσῃ νὰ μὲ καλέσῃ πλῆσιόν του· ἔπειτα ἐξωμολογήθην καὶ ἐκοινώνησα τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.... Τώρα εἰμαι ἑτοιμος, καὶ δύναμαι ἡσυχὸς νὰ περιμένω τὸ μέλλον, μᾶλλον εὐέλπιδες παρὰ φεβουμένη.... Ὁ Ἰούλιος δὲν εἶδε παρὰ τὸ παιδρὸν μέρος τῶν προετοιμασιῶν μου αὐτῶν· τὸν ἔφερα πρὸ τῆς κοιτίδος καὶ τοῦ τὰ εἰδεῖν ὅλα, ὅλα.... Εἶνε πλήρης χαρᾶς, ὁ καλὸς μου σύζυγος· βλέπει ἤδη διὰ τῆς φαντασίας ἕνα μέλλοντα δικηγόρον, κοιμώμενον εἰς τὴν μικρὴν ἐκείνην κοιτίδα καὶ προετοιμαζόμενον εἰς κόματα βητοφειῆς διὰ τῶν παιδικῶν ψιλισμάτων καὶ τῶν ἀθεδαίων ἀκόμη χειρονομιῶν του, αἵτινες τόσον ἐνδιαφέρουν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα.... Ὅσον διὰ τὰς σοβαρωτέρας προετοιμασίας μου ὁ Ἰούλιός μου θὰ τὰς ἐμάνθανε πάντοτε πολὺ ἐνωρίς, ἐὰν οἱ φέβοι μου ἐπραγματοποιούντο.

Φεβρουάριος 18....

Χθὲς τὸ ἑσπέρας εἰχόμεν μεγάλην οἰκογενειακὴν φιλονεικίαν ἀφορῶσαν τὸ ὄνομα, ὅπερ θὰ δώσωμεν εἰς τὸν υἱὸν ἢ τὴν κόρην, ἣν ἀναμένομεν. Ἡ πενθερά μου, ἥτις εἰς τὴν νεότητά της ἀνέγνωσε ἀγγλικά τινα μυθιστορήματα, τῶν ὁποίων ἐφύλαττε τρυφερὰν ἀνάμνησιν, ἐπρότεινε νὰ ὀνομάσωμεν τὸ τέκνον Ρολάνδον ἢ Παμελίαν ἢ Μαλβίαν, ἐὰν ᾖ κόρη, Ὁσκάρι ἢ Ἐδδίνον, ἐὰν ᾖ υἱός. Ἡ Ἐλεωνόρα ἀγαπᾷ πολὺ τὸν μεσαιῶνα· εὐχαρίστως ψέλλει ἑματα παλαιὰ καὶ λατρεῖ τὰ μικρὰ ἐπιπλά τὰ συστρεφόμενα ἐν εἰδει πυραμίδος καὶ στολίζόμενα μὲ φύλλα τριφυλλίου· τὰ εὐνοούμενα λοιπὸν ὀνόματα αὐτῆς ἦσαν Ἀλίκη, Βέρθα, Ἰδέλ, Ὀθγος, Ραούλ, Τριστάν, ἐλογίσθημεν δὲ εὐτυχεῖς διότι μᾶς ἐφαισθη ὡς πρὸς τὰς βσιλιτσᾶς Γενεβιέθην καὶ Μελιδίνην καὶ τοὺς πρίγκηπας Ὀλιέρ καὶ Λανσελότ. Ὁ πατήρ μου, ὅστις δὲν ἐμίσει τὰ κλασικὰ ὀνόματα, ἤθελε τὰ: Ἐκτωρ, Ὀρδάνιος· ἀλλὰ τέλος ὅλοι ἐτάχθησαν μὲ τὴν γνώμην τοῦ συζύγου μου καὶ ἀπεφασίσθη, ἂν μὲν ᾖ υἱός, νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου μου, δηλ. Ροβέρτος, ἂν δὲ κόρη, τὸ τῆς μητρὸς μου, ἥτοι Ἀντωνίττα. Εἶχε πολὺ δίκαιον· εἰ εἰς γλυκύτατον νὰ ἐπαναμείσκη τις εἰς τὸ τέκνον του τὸ ὄνομα, συγχρόνως δὲ καὶ τοὺς χαρακτήρας τοῦ πάππου ἢ τῆς μητρὸς, καὶ νὰ συσφύγγῃ οὕτω τὴν ἄλυσσιν, ἥτις διασφαλεῖ πρὸς ἀλλήλας τὰς ἀνθρωπίνους γενεάς.

2 Ἀπριλίου 18....

Δοξασμένον τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου! Σήμερον διὰ πρώτην φοράν μετὰ τὸ εὐτυχὲς γεγονός ἐξῆλθον τοῦ οἴκου· ἔφερα εἰς τὸν ναὸν τὸν ὁρατὸν μου Ροβέρτον, καὶ τὸν ἀφιέρωσα εἰς τὸν Θεὸν μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου.... Μὲ ποίαν μέχρι τοῦδε ἄγνωστον θερμότητα τὸν ἰκέτευσα διὰ τὸ τέκνον μου! Πρὸ πάντων, Σωτήρ μου, κάμε ὥστε νὰ γίνῃ καλός! δὲν εἶμαι ἀκόμη ἀρετὰ νεαία, ὥστε νὰ μὴν εὖ

χωμαὶ δι' αὐτὸν νὰ γίνῃ λαμπρός, εὐτυχής, ὁρατός, πνευματώδης· ἀλλ' οἰσθάνομαι ὅτι, διὰ νὰ εὐαριστῇ καὶ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἐνός πρὸ πάντων ἔχει ἀνάγκην, ἀγαθότητος, ἀφοσιώσεως καὶ πόνου διὰ τὰ τῶν ἄλλων δυστυχήματα. Ἀπὸ Σὺ λοιπόν, ὦ Θεέ μου, τὴν πηγὴν πάσης ἀρετῆς, ζητῶ διὰ τὸν υἱόν μου τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα τῆς καρδίας! Θέλω νὰ ἀγαπᾷ τοὺς ἀδελφούς του καὶ νὰ βοηθῇ αὐτούς διὰ πάσης θυσίας. Ὡ, τέκνον μου, τίκνον μου ἀγαπητόν! ἡ μορφή σου, ἡ τόσον γλυκεῖα, φέρει ἤδη τύπον ἀρετῆτος καλοσύνης· εἴθε νὰ διαφυλάξῃς αὐτὴν διὰ μέσου τῶν δοκιμασιῶν τοῦ κόσμου τούτου! Εἶθε εἰς τὴν ζωὴν σου (καὶ ἡ ἰδική σου ζωὴ εὐχομαι νὰ εἴνε μακρά!) νὰ εὕρῃς τὴν φρόνησιν καὶ τὴν πείραν, ἀλλὰ ποτὲ τὴν πικρίαν!.. Ἄλλ' ὁ Ροβέρτος ἐξυπνᾷ. (ἀκολουθεῖ).

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΔΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΣΤΟΜΟΥ

Ἰπὸ

Μιχαὴλ καὶ Νικολάου Ι. Γαλανοῦ

Ἐκδόσις μηνιαία κατὰ τεύχη.

τιμὴ ἐκδόσεως τεύχους

Ἐν τῷ ἑσωτερικῷ. Δρ. 1
Ἐν Τουρκίᾳ. 1) 1/2 τοῦ μετρητοῦ
Ἄλλαχοῦ. 1 φρ. χρυσοῦ.

Ἐξεδόθη ἡδὴ ὁ πρῶτος τόμος ἐκ τευχῶν δέκα.
Ἐξεδόθησαν καὶ ἐκ τοῦ δευτέρου τόμου τεύχη τέσσαρα.
Ἐγγραφαὶ γίνονται δεκταὶ καὶ ἀπὸ τοῦ δευτέρου τόμου.

Εἰς τοὺς ἄλλους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκει τις ἱλαρὴν μέρην τῆς Γραφῆς ἐξηγημένην· ἀλλ' εἰς τὰ Ἀπκντα τοῦ Χρυσοστόμου ὑπάρχει ἐξηγημένη ὅλη σχεδὸν ἡ Παλαιὰ Γραφή καὶ ἡ Νέα Διαθήκη. Ἐκτὸς τούτων ὁ ἀνεγνώστης ἐκ τῆς εἰς αὐτὴν τῆς θαύμασις καὶ ἀριστοτεχνικῆς ἐπιτελλῆς τοῦ μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας διδασκάλου, καθὼς καὶ ἱκατοντάδας λόγων, ἀπερμύλων εἰς διδανικότητα, εἰς σαφήνειαν, εἰς χάριν, εἰς ποιήσιν, εἰς θερμότητα, εἰς δύναμιν, εἰς ζωὴν.

Πᾶσα ἄλλη σύστασις τῶν ἔργων του εἶνε περιττή. οἱ αἰῶνες ἕνα καὶ μόνον ὠνόμαζαν Χρυσόστομον.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 17 Σεπτεμβρίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. Γ'. 34—38 καὶ Θ' 1

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλάτ. Β'. 16—11

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς ἈΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἐν τῇ Δ' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

Κυριακῇ 17 76ρου Χρ. Ἰωαννίδης 7 1)2—8 1)2 μ.μ.

Ἐν Παρισί

ἐν τῷ Ζαννείφ Ὁρφανοτροφεῖῳ

Κυριακῇ 17 76ρίου Γ. Μακρῆς Δρ. 5—6 μ.μ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ν. ΔΙΑΔΗΣΜΑ

80—Οδὸς Ἀδριανῶν—86